

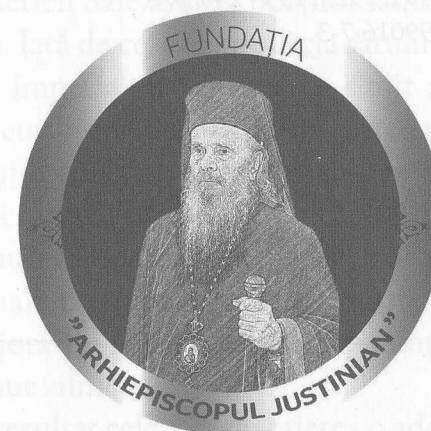
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Reflecții IV

DIN CAIETELE
ARHIEPISCOPULUI
JUSTINIAN

Caietele 191, 192 și 195

Volumul apare cu binecuvântarea **PS Episcop Iustin Hodea**,
sub egida **Fundației "ARHIEPISCOPUL JUSTINIAN"**

Ediție îngrijită de mircea crișan

Editura Episcopiei Ortodoxe a Maramureșului și Sătmarului

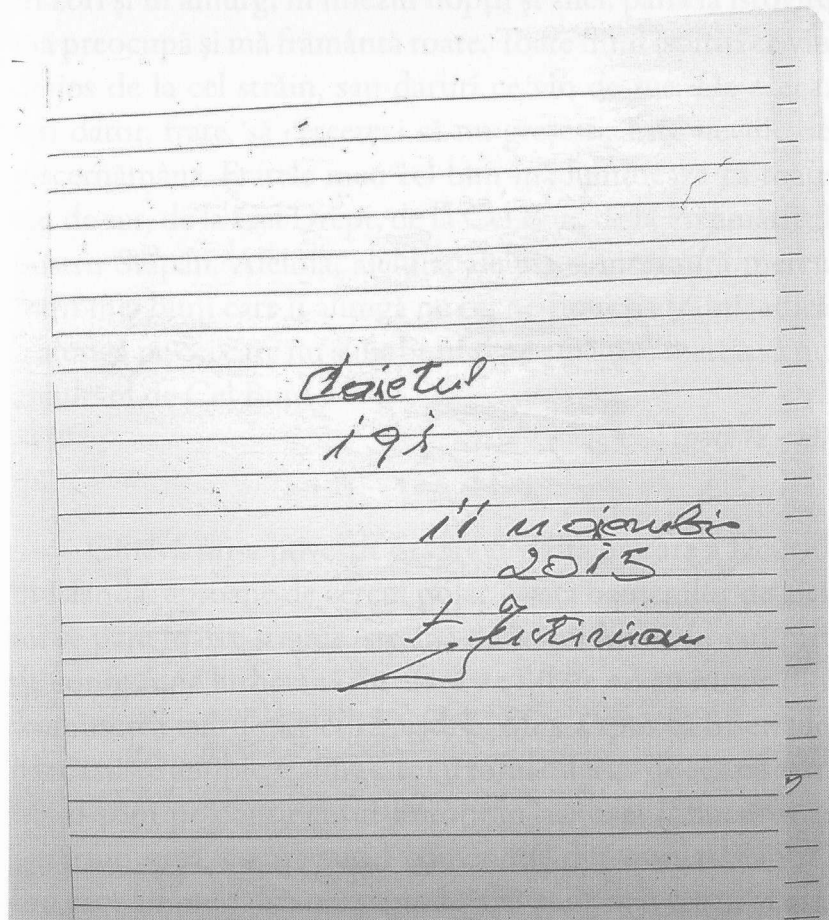
Baia Mare, 2017

Respect pentru oameni și cărți

Vineri, 13 noiembrie 2015

Reflecții IV

CAIETUL 191

Caietul
191

11 noiembrie
2015

F. Justinian

Vineri, 13 noiembrie 2015

Savanții, oamenii de știință, gânditorii, lucrătorii și toți muncitorii nu fac altceva decât să descopere din Tainele lui Dumnezeu, Taine infinite ale existenței care așteaptă să fie descoperite de creatura Lui, care este omul. În zori și în amurg, în miezul nopții și zilei, până la istovire mă preocupă și mă frământă toate. Toate fiind ispitiri ce vin de jos de la cel străin, sau daruri ce vin de sus. De aceea, ești dator, frate, să cercetezi să nu greșești. Este nevoie de discernământ. Fratele meu cel bun mă luminează că toate vin de sus, de la Cel Drept, de la Cel Bun, de la Preamăritul nostru Stăpân. Aleluia, aleluia, aleluia – murmură mereu frații mei buni care îi alungă pe cei ne-buni și străini, adică îi alungă pe cei care nu sunt buni și ne amăgesc mereu să nu ascultăm de Cel Bun!

(pag. 12 - 13)

Cineva mi-a povestit despre o vizită pe care a făcut-o în Islanda, aproape de cercul polar. Viața oamenilor de aici mi se pare foarte stranie, străină de restul lumii. Locuitorii de confesiune lutherană, în afară de Biblie nu au nimic din frumusețea cultului vieții creștine. Mi s-a spus că bisericile par ca niște temple. Clima este cu totul diferită de cea pe care noi o știm pe continentul European, iar asta influențează puternic firea și caracterul oamenilor din insula Islanda. Îmi face impresia că oamenii de aici sunt mai triști, și așa

mi se pare că sunt toate popoarele din nordul Europei. Una dintre cauze ar fi că aceste popoare sunt departe de locurile sfinte, de lumea în care s-au format primele vetre omenești după legendarul Potop al lui Noe. (pag. 4 - 5)

Textele care s-au păstrat din cărțile Vechiului Testament nu trebuie desconsiderate, pentru că în aceste cărți se găsesc crâmpie din contactele pe care le-a avut omul cu Dumnezeu. Cât de stranii sunt aceste întâlniri ale omului cu Cel care a creat Cerul și Pământul! Dar fără aceste întâlniri, fără aceste descoperiri de care a avut parte omul, această creatură miraculoasă nu ar fi cunoscut cine este el, omul. Fără așa numita revelație – descoperire supranaturală, viața nu ar avea niciun sens. Frumusețea extraordinară a omului este o creație deosebită a Celui căruia îi zicem Dumnezeu, pe care nu-L putem cuprinde în gândirea pe care o avem. Toată făptura noastră ne îndeamnă să-L adorăm, să-L admirăm, să-L iubim și să-L ascultăm. Scopul vieții noastre este să-L ascultăm! De aceea am fost creați. Cu acest scop Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut trup și a coborât între noi, pentru a ne ridica alături de Cel ce ne-a descoperit că este Dumnezeul nostru, Tatăl nostru. (pag. 5 - 7)

Negrăită taină, negrăită iubire de Tată față de noi, față de om. Crearea omului cu trup de pământ și cu viață,

face o legătură tainică între trupul de pământ și sufletul nemuritor, trupul și viața fiind trecătoare, pe când sufletul este nemuritor pentru că a fost primit de la Dumnezeu și se întoarce la Dumnezeu. Omul și-a primit sufletul de la Dumnezeu, iar acesta este nemuritor. Iar la despărțirea de trup se întoarce la originea lui, se întoarce la Dumnezeu, care este izvorul vieții.

(pag. 7 - 8)

Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut trup, adică s-a întrupat și s-a făcut om pentru că a iubit foarte mult această creatură misterioasă a Tatălui, care, din nefericire se rătăcise și nu-și găsea locul, ci rătăcea ca o stea care s-a abătut de la traiectoria care i s-a dat de la creație. Omul devenind ca o oaie rătăcită a venit Păstorul cel Bun și a pus oaia pe calea cea bună. De la creație, această oaie a fost bună dar cel viclean a făcut-o ne-bună.

(pag. 8 - 9)

În București parcă lumea nu-și găsește astâmpăr nici liniște, Bucureștiul este ca un cazan în care fierb toate bunătățile și răutățile din țară. Dar, privind atent văd mult, foarte mult aur curat în acest cazan ciudat. Altare multe, familii bune, bărbați frumoși, femei și tineri cuminți, copii curați, bătrâni cucernici, mame sfinte și mulți oameni buni.

(pag. 9 - 10)

Eu o consider ca pe o minune bogata recoltă care pleacă în fiecare zi spre cer. Mulți oameni sfinți, care de multe ori nu sunt luați în seamă în acest loc binecuvântat și iubit de Dumnezeu. Văd printre spicele de grâu și neghina, care creează multă neliniște semănătorilor, dar Stăpânul lanului îi liniștește pe harnicii semănători zicând: așteptați și vegheați că la timpul secerișului lanurile vrăjmașului vor rămâne pustii pentru că se va oglindi lumina. Darul și harul vor lucra. Stăpânul și-a dat viața pentru mulți!

(pag. 10 - 11)

Uluit, văd, observ și mă minunez că totul este în mișcare. În toată lucrarea există o ordine și o rânduială. Și mă bucur, și mă simt îndemnat să mulțumesc și să-L laud pe Cel ce le face pe toate! (pag. 12)

Sâmbătă, 14 noiembrie 2015

În noaptea trecută și azi m-am desfătat citind cuvintele Sfântului și harismaticului părinte și martir Ioan Gură de Aur, Omilii la Matei, traducere pr. Dumitru Fecioru, Buc. 1994. Am citit-o în 20 sept 1995 și am subliniat-o, iar acum am redeschis-o și am rămas deosebit de impresionat și încântat de cuprinsul ei, găsind noi înțelesuri și frumuseți duhovnicești. Mă gândesc să recomand această carte fraților mei pe care o să-i rog să o citească. (pag. 13 - 14)

Marti, 17 noiembrie 2015

Am recitat Pastorală pentru Învierea Domnului din 2014, despre Sfântul Apostol Toma – martorul Patimilor și am reflectat la momentele pe care le-a trăit apostolul Toma după punerea în mormânt a Mântuitorului. Retrăgându-se disperat, în dimineața Învierii, Toma, din pustie a auzit cerul și pământul și toată creatura strigând: A Înviat! A înviat! A înviat!

În noaptea aceasta, citind această Pastorală m-a înăbușit plânsul ca pe un copil și am fost cuprins de o mare emoție. Acest lucru m-a făcut să-mi dau seama că deși am nouăzeci și patru de ani, sufletul meu n-a îmbătrânit. Pentru că citind despre Patimile și Învierea Domnului, omul întinerește, și o dată cu omul întinerește toată creatura, așa cum se va întâmpla la a Doua Venire a lui Iisus Hristos.

(pag. 20 - 22)

La a Doua Venire toate mormintele se vor deschide și toți morții vor învia. Fiii lui Adam vor întineri, vor învia iar bătrânețea va înceta. Toată creatura, și mai înainte de toate, omul, se vor transfigura și va întineri. Din pământ, din morminte, toată omenirea se va ridica sub forma unor făpturi noi, ca niște ființe, toată lumea va fi întinerită. Pentru că vor învia toți cei care au fost creați de Dumnezeu după chipul și asemănarea Făcătorului cerului și pământului.

Neamul omenesc se va ridica. Va reînvia spre bucuria tuturor îngerilor, spre bucuria tuturor creaturilor văzute și nevăzute și așa se vor înălța toți fiii făcuți din pământ de Dumnezeu, toți cei înzestrați de Dumnezeu cu un suflet nemuritor. Toți aceștia, toți fiii lui Adam se vor ridica având în fruntea lor pe Hristos, Fiul Omului. Și cu El deodată, vor veni în fața Tatălui. Și vor intra în Împărăția nemuritoare a lui Dumnezeu, care va stăpâni în veci.

(pag. 22 - 24)

Lucrarea lui Dumnezeu care la început a fost împărțită între material și nematerial, care a dat posibilitatea ca și cel trecător să fie netrecător, la a Doua Venire, toată creatura lui Dumnezeu va fi desăvârșită. Nimic nu va pieri, nimic nu se va mai strica, și toate vor fi eterne, așa cum a dorit de la început să fie creația Lui. Viermele, cel ce încearcă prin răzvrătire să facă de rușine, să compromită lucrarea și creatura Creatorului, va dispărea, trecând din ființă, așa cum a fost acest vierme, această umbră, la starea de dinainte de a fi chemat la existență și făcut înger de mare sfat de Cel Veșnic, de Creatorul tuturor.

(pag. 24 - 25)

Prin întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, umbra, adică satana, a devenit o nefericită și neputincioasă umbră,

care numai prin viclenie aduce stricăciune în creatura cea minunată a lui Dumnezeu, care este omul. Fiul lui Dumnezeu cel Preamărit, Iisus Hristos a salvat prin întruparea Lui omenirea și din robia umbrei și a adus-o la lumina și la viața veșnică. Aleluia!

(pag. 25 - 26)

Prin Învierea lui Iisus a fost reabilitată dreptatea lui Dumnezeu. Aleluia!

(pag. 26)

În cer îngerii sărbătoresc neîncetat cu cântări de slavă și negrăită bucurie întruparea, nașterea, viața, lucrarea, jertfa și Învierea lui Iisus Hristos. Iar oamenii, pe pământ, pe sfintele altare ale bisericilor și în modestele case ale creștinilor preamăresc lucrarea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh.

Aleluia!

(pag. 26)

Joi, 19 noiembrie 2015

Mă îndurereză că există popoare care au trăit și trăiesc departe de lumina lui Iisus Hristos.

(pag. 33)

Vineri, 20 noiembrie 2015

Toți oamenii sunt frații mei, pe care i-am iubit foarte mult și nu mă voi despărți de ei niciodată! Nici în moarte, nici în viața de dincolo, în viața pe care Cel Milostiv se va milostivi să mi-o dea.

(pag. 37)

M-am mărturisit la duhovnic și am primit dezlegare de la ucenicul meu. Este un mare miracol și un lucru minunat ca cel bătrân să primească dezlegare de la cel mai tânăr, iar de acest lucru se bucură în mod deosebit și Dumnezeu Tatăl, și Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt! Aleluia! Aleluia! Aleluia!

(pag. 38)

Din cauza neputințelor mele l-am chemat pe arhidiaconul Daniel să-mi citească canonul și rugăciunile pentru împărtășire. Ascultând glasul tânărului arhidiacon m-am înfiorat pentru că mi se părea glasul unui înger. Fiecare cuvânt îmi pătrundea în inimă, în suflet, mă cutremura, mă rușina, mă umilea, mă smerea, așa cum se întâmplă când un bătrân episcop ascultă citindu-se în locul lui cuvintele de umilință, de pocăință, citite de un tânăr luminat, un tânăr

cu suflet sfânt și curat. Am înțeles că rugăciunile acestea ale lui Daniel erau o ofrandă sfântă primită de la Tatăl prin Hristos, mai cu dragoste decât toate rugăciunile mele – netrebnicul și nevrednicul.

Doamne Dumnezeule, cu puterea și bunătatea Ta, îmi înțeleg momentele prin care am trecut când arhidiaconul citea cuvintele pline de dar și de har dumnezeiesc ale marilor sfinți. Cu ce aș putea să-l răsplătesc pe arhidiaconul Daniel pentru neprețuitul dar pe care mi-l făcea citind pentru mine aceste rugăciuni de umilință, de pocăință, de preamărire aduse Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Preabinecuvântatei Maici a Domnului, îngerilor și sfinților? Nu am îndrăznit să-i propun arhidiaconului să primească un dar, pentru marele dar pe care mi l-a dat.

Am rămas fără glas când, după ce a terminat de citit toate cuvintele, toate dumnezeieștile rugăciuni, și a ieșit de la mine cu ochii umeziți de lacrimi și cu sufletul încărcat de har, realizând pentru ce lucru minunat a fost chemat să-l facă pentru bătrânul arhiereu Justinian.

Sunt momente în viața mea, sunt momente ce se întâmplă în viața Bisericii lui Hristos, în viața noastră, momente în care bătrânii rămân uimiți ca pruncii, iar copiii și tinerii sunt sfinți ca îngerii. De toate acestea se miră îngerii, se pleacă cerurile și îi iartă pe cei bătrâni și neputincioși. Amin!

(pag. 38 - 42)